

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในสาธารณรัฐสิงคโปร์*

POLITICAL PARTICIPATION OF PEOPLE IN REPUBLIC OF SINGAPORE

บุญเรือน เนียมปาน

Boonruen Niempan

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองเจ็ด อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

Administrative Organization of Khong Chet, Klong Loang District, Phatumthani Province, Thailand

สุวรรณ วงษ์การค้า

Suwan Wongkanka

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านพลับ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

Administrative Organization of Ban Plub, Bang Pa In District, Ayuthaya Province, Thailand

Email: hinpak.law@gmail.com

บทคัดย่อ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีของประเทศชาติและสังคมโลก ความสำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมืองมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาระบบประชาธิปไตย รวมทั้งสิทธิและภาระหน้าที่ของประชาชนในการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองตามช่องทางและกระบวนการต่างๆ ตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันกำหนดไว้ ซึ่งหากประชาชน มีความเข้าใจในกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมือง พร้อมทั้งตื่นตัวเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้นก็จะส่งผลต่อการพัฒนาระบบประชาธิปไตยให้ก้าวหน้าและยั่งยืน ซึ่งเมื่อเกิดเสถียรภาพที่ดีทางการเมืองและการปกครอง ย่อมที่จะส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ ทางด้านสังคมและความมั่นคงของประเทศได้อย่างถาวร

ในปัจจุบันสาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นประเทศที่ถือได้ว่ามีเสถียรภาพทางการเมืองสูงเป็นอย่างยิ่ง ที่เป็นเช่นนี้ก็สืบเนื่องมาจากศักยภาพในการประกอบสร้าง การธำรงรักษา และผูกขาดอำนาจทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง ยาวนานของพรรคกิจประชาชน (People's Action Party: PAP) การเติบโตอย่างต่อเนื่องของประเทศสิงคโปร์ และการพัฒนาในด้านต่างๆ ที่รุดหน้าเมื่อเทียบกับ ประเทศในทวีปเดียวกัน จึงทำให้มีความน่าสนใจที่จะศึกษาว่าสิงคโปร์ การมีส่วนร่วมในทางการเมืองของประชาชนในสิงคโปร์ และการเป็นผู้นำประเทศที่ดีควรมี

* Received 12 February 2019; Revised 21 March 2019; Accepted 21 April 2019

วิสัยทัศน์ การบริหารปกครองอย่างไร เพื่อที่จะนำประเทศไปสู่ความเจริญได้ทั้งทางด้าน การเมือง การศึกษา และ เศรษฐกิจ ประสบผลสำเร็จอย่างต่อเนื่องจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งถ้าจะนำ จุดแข็งหรือข้อเด่นของสิงคโปร์มาประยุกต์ใช้กับแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนใน ประเทศไทยน่าจะส่งผลต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในมิติต่างๆ ของประเทศเราได้เช่นเดียวกัน

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมทางการเมือง, ประชาชน, ประชาธิปไตย

Abstract

Political participation is important to national, economic, social, and technological development. The importance of political participation is crucial to the development of democracy. including the people's rights and obligations to participate in politics through various channels and processes as defined by current constitutional law which, if the people have an understanding of the political participation process, While increasing political participation will result in the progressive development of a more sustainable democracy. When there is good political and administrative stability, it will affect economic development. The social and security of the country permanently.

Nowadays, the Republic of Singapore is a country that has high political stability. This stability is the result of the one-party dominant system ruled by the People's Action Party (PAP) for more than five decades. The continued growth and the advanced development in all aspects of Singapore are much higher when compared with the neighboring countries on the same continent. This makes it interesting to study Singapore and the political participation of Singaporeans in the Republic of Singapore. This essay wants to make the reader understand the prosperity of Singapore under the governance of one man. Furthermore, this essay wants to present the visions of a good leader in terms of the country's governance in order to lead the country into prosperity in all aspects: politics, education, and economics, and continue the success until today. If the strengths or advantages of Singapore are applied, the way of

participation of the people in Thailand should affect sustainable development in various dimensions of our country as well.

Keywords: Political Participation, People, Democracy

บทนำ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในระบอบประชาธิปไตย ปวงชนมีอำนาจสูงสุดทำหน้าที่ในการปกครองตนเอง การปกครองระบอบประชาธิปไตยจะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ แก่นแท้ของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนอย่างแท้จริง การเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยตามคำนิยามของอับราฮัม ลินคอล์นอดีตประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกานั้นหมายถึงการปกครองประชาชนเพื่อประชาชน และประชาธิปไตยนิยามว่าหมายถึงระบอบการปกครองที่ถ่อมตูปวงชนเป็นใหญ่ ประชาชนจึงเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ซึ่งหมายความว่าประชาชนจะต้องมีส่วนร่วมทางการเมืองในทุกระดับ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เป็นสิทธิและเสรีภาพมีความจำเป็น ผู้นำยุคใหม่ต้องส่งเสริมให้พลเมืองเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองในทุกด้าน เพื่อระดมความคิดความสามารถ เนื่องจากบริบทของโลกที่มีความเปลี่ยนแปลงเป็นยุคโลกาภิวัตน์ ส่งผลกระทบจนเกิดภาวะวิกฤตการณ์หลายด้าน ความผิดปกติของระบบนิเวศ ภัยพิบัติทางสิ่งแวดล้อมอีกทั้งจากปัญหาการระบาดของโรคติดต่อร้ายแรง เช่นโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา-19ส่งผลเกิดภาวะการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ (Economic slowdown) หรือเศรษฐกิจถดถอย (Economic recession) รวมถึงความไม่มั่นคงระหว่างประเทศ จึงต้องเพิ่มคุณภาพในการบริหารจัดการงานของภาครัฐให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (Berman Even and M. Shamsul Haque, 2015) เช่นเดียวกัน ดิน ปรัชญพฤทธิ (ดิน ปรัชญพฤทธิ, 2553) กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนว่าสำคัญ และจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการเสนอปัญหาและความต้องการ เพื่อจัดทำนโยบายสาธารณะ ซึ่งเป็นเครื่องมือของรัฐบาลใช้ในการบริหารประเทศ โดยประชาชนต้องร่วมแสดงความคิดเห็นถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะ ด้านชุมชน สังคม สิ่งแวดล้อม รวมทั้งโครงสร้างระบบการเมืองการบริหาร ขวณ สारखारคำ และ อารียัรณ อ่วมตานี (ขวณ สारखारคำ และ อารียัรณ อ่วมตานี, 2561) กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนทุกกลุ่มอาชีพว่าเป็นสิ่งสำคัญรวมไปถึงด้านสาธารณสุข เช่นพยาบาลวิชาชีพการมี

ส่วนร่วมทางการเมืองของจะส่งผลถึงคุณภาพชีวิตของประชาชน เนื่องจากส่งผลต่อนโยบาย สาธารณะด้านสุขภาพอย่างเป็นรูปธรรม และมีผลลัพธ์ถึงคุณภาพและระบบการบริการในการดูแลสุขภาพของประชาชนซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเป็นพื้นฐานชีวิตของมนุษย์ทุกคน การมีส่วนร่วมทางการเมืองในหลายระดับทั้งเริ่มต้นจากระดับองค์กรวิชาชีพ เมืองในระดับท้องถิ่น จนถึง การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับประเทศ เน้นย้ำเรื่องการมีส่วนร่วมในทางการเมืองของประชาชนว่าต้องเข้ามา มีบทบาทร่วมคิด ร่วมทำ เช่นการให้ข้อมูลจากประชาชนที่บ่งบอก ประโยชน์ และความต้องการในนโยบายสาธารณะนั้นอย่างแท้จริง แสดงความเห็นผ่าน กระบวนการ การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเด็น การพัฒนาในกิจกรรมที่จะกระทำนั้นส่งผลดี หรือผลกระทบกับชีวิตความเป็นอยู่ของ ประชาชน ทั้งในทางการเมือง การบริหาร คุณภาพชีวิต ด้านสุขภาพ การศึกษา การจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจึงกล่าวได้ว่าการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองช่วย พัฒนาการบริหารการปกครองของประเทศชาติและสังคมโลก

ในการนี้บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญไทย พุทธศักราช 2540 ได้วางรากฐานการมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่อความยั่งยืนของประชาธิปไตย เป็นกฎหมายสูงสุดฉบับที่ 16 ซึ่งถือว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับเดียวของประเทศไทย ที่ได้มาจากรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง และมาจาก กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองจากเดิมโดยมี เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญคือการปฏิรูปการเมืองโดยการเปลี่ยนการเมืองของนักการเมืองให้ เป็นการเมืองของพลเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมืองที่สามารถเกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ โดยมี เป้าหมาย 3 ประการคือ 1.ขยายสิทธิ เสรีภาพ และการมีส่วนร่วมของพลเมืองในการเมือง 2. การเพิ่มการตรวจสอบการใช้อำนาจอธิปไตยโดยประชาชน เพื่อให้เกิดความสุจริตและโปร่งใสใน ระบอบการเมือง 3.การทำให้ระบบการเมืองมีเสถียรภาพและประสิทธิภาพ ประชาชนได้รับความคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีสิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาคได้รับการส่งเสริมการมี ส่วนร่วมทางการเมือง มีระบบตรวจสอบอำนาจรัฐในกระบวนการต่างๆตั้งแต่การกำหนด นโยบายของรัฐบาล อีกทั้งการเข้าถึงสิทธิของตนเอง ประชาชนสามารถตรวจสอบได้แตกต่าง จากในอดีต โดยรัฐธรรมนูญฉบับนี้ มีบทบัญญัติที่รับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนใน การมีส่วนร่วมทางการเมืองไว้หลายประการด้วยกัน เช่น สิทธิการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง (มาตรา 105) สิทธิการสมัครรับเลือกตั้ง (มาตรา 107 และมาตรา 125) สิทธิการเข้าชื่อเสนอ กฎหมาย (มาตรา 170) สิทธิ การออกเสียงประชามติ (มาตรา 214) สิทธิการเข้าชื่อร้องขอให้ ถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง (มาตรา 304) สิทธิการเข้าชื่อร้องขอให้ถอดถอน

ผู้บริหารท้องถิ่นหรือสมาชิกสภาท้องถิ่น (มาตรา 286) สิทธิการเข้าชื่อเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่น (มาตรา 287) สิทธิการมีส่วนร่วมในกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน (มาตรา 59) สิทธิการมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของรัฐ (มาตรา 60) สิทธิการมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล และยั่งยืน (มาตรา 46) การมีส่วนร่วมทางการเมืองเด่นชัดรูปแบบใหม่ของรัฐธรรมนูญที่มีการปฏิรูปทางการเมืองให้เป็นการเมืองแบบมีส่วนร่วม (Participative politics) นำมากำหนดไว้ในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ เช่นหลักการถอดถอนผู้ได้รับการเลือกตั้ง (Recall) หลักการริเริ่มเสนอแนะ (Initiatives) หลักการประชาพิจารณ์ (Public hearings) และหลักการแสดงประชามติ (Referendum)

ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 กล่าวถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองไว้ในหมวด 6 มาตรา 78 รัฐพึงส่งเสริมให้ประชาชน และชุมชนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ด้านต่างๆ การจัดทำบริการสาธารณะทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ การต่อต้านการทุจริต และประพฤติมิชอบ รวมทั้งการตัดสินใจทางการเมือง และการอื่นใด เรื่องที่อาจมีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชน มาตรา 133 มาตรา 136 และมาตรา 256(1) อีกทั้งการให้อำนาจประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรง และมาตรา 133(3) มาตรา 236 และมาตรา 256(1) สรุปสาระสำคัญได้ คือ 1. ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 10,000 คน มีสิทธิเข้าชื่อเสนอกฎหมาย ตามหมวด 3 สิทธิเสรีภาพของปวงชนชาวไทย หรือหมวด 5 หน้าที่รัฐ ทั้งนี้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอกฎหมาย 2. ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่า 20,000 คน มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานรัฐสภาพร้อมด้วยหลักฐานพอสมควรเพื่อกล่าวหากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรณีผู้มีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติ การทุจริตต่อหน้าที่ หรือการจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายหรือฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมอย่างร้ายแรง 3. ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 50,000 คน มีสิทธิเข้าชื่อเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติม ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ เรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการเลือกตั้ง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพัฒนาการบริหารการปกครองของรัฐบาลให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนจำเป็นต้องได้รับการมีส่วนร่วมในทางการเมืองของประชาชนในประเทศนั้นทุกกลุ่มสถานทางสังคม ทั้งในระดับชาติ และระดับท้องถิ่น การ

กำหนดวิธีชีวิต และอนาคตของชุมชนโดยคนในชุมชนตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ถูกต้อง รวดเร็ว เสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชน สร้างพลังจากการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างแท้จริงในทางปฏิบัติ (Meaningful public participation) เพื่อเกิดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างมีคุณภาพเพื่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศชาติ และสังคมโลกอย่างยั่งยืน หากแต่ในการแสดงความคิดเห็น การแสดงความคิดเห็นอาจมีความขัดแย้ง หรือว่าความเสรี ความเป็นประชาธิปไตยย่อมมีความเห็นต่างตามวิถีทางของมนุษย์ที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติหากผู้คนในสังคมยุคการคิดต่างภายใต้กฎหมาย และกฎเกณฑ์ที่กำหนดตามหลักประชาธิปไตย (สมยศ เชื้อไทย, 2551) การที่ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางการเมืองที่ประชาชนสามารถใช้อำนาจ และปฏิบัติการทางการเมืองในระบบการเมืองด้วยตนเอง หรือเป็นส่วนหนึ่งในขั้นตอนทางการเมือง การมีส่วนร่วมทางการเมืองจึงเป็นเสมือนการอุดช่องว่างของข้อบกพร่องของประชาธิปไตยแบบตัวแทน ซึ่งเป็นระบอบการปกครองที่เหมาะสมที่สุดในบริบทปัจจุบันประชาชนจำนวนมากไม่สามารถใช้อำนาจได้โดยตรงตัวแทนจึงเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันทางการเมืองของพรรคการเมือง โดยประชาชนสามารถแสดงสิทธิโดยกลไก การเลือกตั้ง ซึ่งเป็นหัวใจหลักของระบอบประชาธิปไตยทั่วโลก (สิริพรรณ นกสวน สวัสดี และ คณะ, 2554)

เนื้อหา

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในสาธารณรัฐสิงคโปร์ ประวัติความเป็นมาและการปกครองสาธารณรัฐสิงคโปร์

สาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นนครรัฐที่ตั้งอยู่บนเกาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่ทางใต้สุดของคาบสมุทรมลายูเซียเป็นประเทศที่เป็นเกาะขนาดเล็กที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อาณาเขตติดกับรัฐยะโฮของประเทศมาเลเซีย และอยู่ทางเหนือของเกาะสุมาตราของประเทศอินโดนีเซีย สิงคโปร์ตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศต่างๆ มาเป็นเวลานานก่อนจะได้รับเอกราชและมีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเองโดยประเทศแรกที่มายึดครองสิงคโปร์ไว้ คือสาธารณรัฐโปรตุเกส เมื่อช่วงปี ค.ศ.1511 (พ.ศ. 2054) ต่อมาประเทศเนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร สหพันธรัฐมาเลเซีย และอยู่ภายใต้ประเทศญี่ปุ่นระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 (พ.ศ. 2485-2489)ในช่วง 10 ปีก่อนที่สิงคโปร์จะประกาศตนเป็นสาธารณรัฐนั้น สิงคโปร์อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาล 3 ชุด คือ

1. รัฐบาลของนายเดวิด มาร์แชล (David Marshall) ตั้งแต่ พ.ศ. 2498-2499
2. รัฐบาลของนายลิมยิวฮอค (Lim Yew Hock) ตั้งแต่ พ.ศ. 2499 – 2502 และ
3. รัฐบาลของลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) ที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนแรกของสิงคโปร์

นับจากปี ค.ศ. 1965 (พ.ศ.2508) เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2508 เมืองสิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย ประกาศตนเป็นประเทศเอกราช มีอำนาจอธิปไตยของตนเอง ปกครองตนเองโดยสมบูรณ์ในรูปของสาธารณรัฐ หลังจากนั้นนาย ลี กวน ยู ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งพรรคกิจประชา (PAP: People' Action Party) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1961 (พ.ศ.2504) สิงคโปร์จึงอยู่ภายใต้การปกครองของเขาซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีเพียงคนเดียวมาตลอดจนถึง พ.ศ.2533 สิงคโปร์หลังจากได้รับการจัดตั้งให้เป็นสาธารณรัฐสิงคโปร์เมื่อเดือนธันวาคม 1965 มีการปกครองระบอบประชาธิปไตยรูปแบบรัฐสภาแม่แบบอังกฤษเป็นสภาเดียวไม่มีสภาคู่แบบอังกฤษ มีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด มีประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศด้านพิธีการ และนายกรัฐมนตรีเป็นประมุขด้านบริหาร (หัวหน้ารัฐบาล) ซึ่งประธานาธิบดีมีวาระดำรงตำแหน่งคราวละ 6 ปี และคณะรัฐบาลอยู่ในตำแหน่ง คราวละ 5 ปี นอกจากนี้ยังมีโครงสร้างการปกครองเหมือนกับระบอบ ประชาธิปไตยโดยทั่วไป คือ การปกครองที่ประกอบด้วย 3 ฝ่ายที่คอยถ่วงดุลอำนาจกันประกอบด้วย 3 ฝ่ายดังนี้

1. ฝ่ายบริหารประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีมีหน้าที่บริหารประเทศผ่านกระทรวงทบวงกรมและหน่วยงานในสังกัดราชการอื่นๆนายกรัฐมนตรีของประเทศสาธารณรัฐ สิงคโปร์ มีนายกรัฐมนตรีทั้งหมด 3 คนคือ

นายกรัฐมนตรีคนที่ 1 คือนายลี กวน ยู รับตำแหน่งตั้งแต่ พ.ศ 2502 ดำรงตำแหน่งอยู่นาน 31 ปี

นายกรัฐมนตรีคนที่ 2 คือนายโก๊ะ จ๊ก รับตำแหน่งตั้งแต่ วันที่ 13 พฤศจิกายน 2533 ดำรงตำแหน่ง 13 ปี

นายกรัฐมนตรีคนที่ 3 คือนายลี เซียน ลุง เป็นบุตรชายของนายลีกวนยูรับตำแหน่งตั้งแต่ 12 สิงหาคม 2547 จนถึงปัจจุบัน

2. รัฐสภา รูปแบบรัฐสภาของสิงคโปร์เป็นแบบสภาเดียว (Unicameral parliament) ใช้รูปแบบตามระบบ The Westminster system ของอังกฤษ สมาชิกรัฐสภามาจากการเลือกตั้งและมีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ทั้งนี้สมาชิกรัฐสภา (Member of Parliament: MP) ของสิงคโปร์แบ่งเป็น 3 ประเภทคือ

2.1 สมาชิกวุฒิสภาที่มาจากการเลือกตั้งมีจำนวนทั้งสิ้น 87 คน มาจากการเลือกตั้งในระบบที่ผู้ได้รับคะแนนเสียงสูงสุดคนแรกเป็นฝ่ายชนะ (Fist-past the post) ในแบบเขตเลือกตั้งเดี่ยว (Single-Member Constituency: SMC) และสมาชิกสภาที่มาจากการเลือกตั้งกลุ่ม (Group Representation Constituency: GRC) ที่พรรคการเมืองจะส่งผู้สมัครเป็นทีมทีมละ 3 ถึง 6 คนเพื่อลงสมัคร โดยอย่างน้อยหนึ่งคนในทีมต้องมีตัวแทนของชนกลุ่มน้อย (Minority Race) เช่น ชาวมลายู ชาวอินเดีย และอื่นๆ เพื่อให้มีตัวแทนทางชาติพันธุ์ของชนกลุ่มน้อยเข้าไปเป็นตัวแทนในรัฐสภาเพื่อป้องกันการแตกแยกทางการเมือง

2.2 สมาชิกวุฒิสภาที่มาจากการแต่งตั้งจำนวน 9 คน โดยเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2533 เพื่อให้มั่นใจว่ารัฐสภาจะมีตัวแทนจากภาคส่วนต่างๆ เข้ามาเป็นสมาชิก โดยเลือกมาจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาชีพต่างๆ รวมทั้งจากผู้มีชื่อเสียง ก่อนเสนอชื่อให้ประธานาธิบดีเลือก โดยสมาชิกวุฒิสภากลุ่มนี้จะเป็นอิสระจากพรรคการเมือง

2.3 สมาชิกวุฒิสภาที่ไม่ได้เป็นตัวแทนจากเขตเลือกตั้ง ได้รับการแต่งตั้งจากสมาชิกพรรคการเมืองซึ่งเป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งแต่ไม่ได้รับเลือกตั้งและไม่ได้เป็นฝ่ายรัฐบาล โดยสมาชิกแบบนี้มีสิทธิในการออกความเห็นต่อรัฐสภาและเป็นหลักประกันว่ารัฐสภามีได้ถูกผูกขาดโดยสมาชิกจากพรรคกิจประชา

3. ฝ่ายตุลาการ สถาบันตุลาการของสิงคโปร์อยู่ภายใต้ระบบสาธารณรัฐ อำนาจตุลาการเป็นอิสระ ปราศจากการควบคุมและแทรกแซงจากฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติแบ่งศาลเป็น 2 ระดับ คือ ศาลชั้นต้น กับศาลฎีกา (พรรณชญา ศิริวรรณบุศย์ และคณะ, 2558) ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ยการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งของประชาชนในประเทศสิงคโปร์

3.1 ปี พ.ศ. เลือกตั้ง 2544 ร้อยละการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง 21.4

3.2 ปี พ.ศ. เลือกตั้ง 2549 ร้อยละการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง 32.2

3.3 ปี พ.ศ. เลือกตั้ง 2554 ร้อยละการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง 53.3

สรุปค่าเฉลี่ยการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งร้อยละ 53.3 (พรรณชญา ศิริวรรณบุศย์ และคณะ, 2558) จากค่าเฉลี่ยการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งของประชาชนในประเทศที่มีการปกครองแบบอำนาจนิยม แบบสิงคโปร์ มีอัตราการออกไปใช้สิทธิการเลือกตั้งน้อย แม้สิงคโปร์จะมีการเลือกตั้งเหมือนประเทศที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตยแต่พบว่าการเลือกตั้งดังกล่าวไม่ได้เป็นการแข่งขันกันอย่างแท้จริง และรัฐบาลไม่ได้เน้นการสนับสนุนการมีส่วนร่วมในทางการเมืองจริงจัง จะเห็นได้ว่าแม้สาธารณรัฐสิงคโปร์นำระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยตามรูปแบบอังกฤษมาใช้ แต่ในช่วง เวลาภายใต้รัฐบาลชุดแรกและชุดที่สองนั้นก็ไดปรับเปลี่ยน

ระบบให้สอดคล้องกับลักษณะสังคมเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของตนเองซึ่งการปรับเปลี่ยนระบบดังกล่าวส่งผลให้ประเทศสิงคโปร์กลายเป็นประเทศที่ปกครองแบบระบอบอำนาจนิยม สาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความมั่นคงทางการเมืองมากที่สุดประเทศหนึ่งของโลก โดยมีระบบพรรคการเมืองมีรัฐบาลที่สานต่อมีอำนาจทางการเมืองเพียงพรรคเดียวคือพรรคกิจประชา (PAP: People's Action Party) โดยจัดตั้งคณะรัฐมนตรีภายใต้นายกรัฐมนตรีที่อำนาจและมีอิทธิพลเหนือรัฐสภาและระบบการเมืองทุกภาคส่วน และเป็นรัฐบาลเสียงข้างมาก มีผู้นำประเทศเพียงคนเดียวคือ ลี กวน ยู ครองอำนาจยาวนาน ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ นางฮาลิม่า ยาคอบ เข้ารับตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2560 ส่วนนายกรัฐมนตรีคือ นาย ลี เซียน ลุง ซึ่งรับตำแหน่งต่อจากนายโก๊ะ จ๊ก ตง และนาย ลี เซียน ลุง เป็นบุตรชายของนายลี กวน ยู รัฐบาลมีการควบคุมสิทธิเสรีภาพของสื่อสารมวลชนและประชาชนเข้มงวดประกอบกับประชาชนชาวสิงคโปร์ส่วนใหญ่นิยม พรรค PAP เป็นอย่างมาก การเลือกตั้งของประชาชนสิงคโปร์มีการเลือกตั้งตรงตามหลักเกณฑ์ประชาธิปไตย แต่เป็นการเลือกตั้งที่ผลิตนักการเมืองเข้าไปจัดการสืบทอดทางอำนาจจนกระทั่งปัจจุบันพรรคฝ่ายค้านไม่มีโอกาสเข้ามาได้ที่นั่งในรัฐสภา ประเทศสิงคโปร์เป็นดินแดนที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา การเน้นคุณค่าของส่วนรวมจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง นอกจากเรื่องความหลากหลาย เป็นประเทศ ที่เพิ่งได้รับเอกราชและมีระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย คนสิงคโปร์มีสำนึกเรื่องการรักชาติสูง ไม่ต้องการให้เกิดการแบ่งแยกหรือความขัดแย้งใดๆ สิงคโปร์จึงมีความเป็นชาตินิยมผ่านทางเศรษฐกิจ โดยไม่สนใจการพัฒนาทางการเมือง ในการพัฒนาทางการเมืองของสิงคโปร์เน้นเฉพาะเรื่อง เชิงโครงสร้าง หรือหน้าที่การเมืองเชิงสถาบัน แต่ยังขาดในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมือง ชนชั้นกลางของสิงคโปร์ก็ไม่ชอบและไม่สนับสนุนระบอบประชาธิปไตย ในทางตรงกันข้ามคนสิงคโปร์ชื่นชอบนิยมการเมืองแบบลี้กวนยู ซึ่งมีภาพว่าเป็นผู้มีคุณเลิยฉลาดในการบริหารประเทศ มีความซื่อสัตย์สุจริต นโยบายทางเศรษฐกิจของลี้กวนยู ทำให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจสิงคโปร์อย่างมาก เกิดการกระจายทรัพยากรในประเทศอย่างทั่วถึง ด้วยหลักประชานิยมให้ความสำคัญของการจัดสรรสวัสดิการแก่ประชาชน แม้พื้นที่ของสิงคโปร์จะมีจำกัด แต่ลี้กวนยูสามารถบริหารจัดการที่פקอาศัย สาธารณูปโภคให้กับคนสิงคโปร์ได้เป็นอย่างดี สิงคโปร์เป็นแหล่งการแลกเปลี่ยนสินค้าของภูมิภาค เป็นศูนย์กลางของเงินทุนหมุนเวียน จากภูมิศาสตร์ทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์เองที่มีความเหมาะสมแก่การ เป็นเมืองท่าทางการขนส่งทางทะเลเชื่อมโยงระหว่างประเทศในเอเชียกับยุโรปและ อาฟริกา ภายในเวลาไม่กี่ทศวรรษ สิงคโปร์กลายเป็นประเทศที่มีระบบการเมืองและการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่มีความ

มันคงมากเป็นลำดับต้นๆของโลกประเทศสิงคโปร์แม้จะมีระบบเศรษฐกิจที่พัฒนามากกว่าประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค แต่หากพิจารณาบริบททางการเมืองแล้วนั้นสิงคโปร์ยังไม่มีการปกครองใน ระบอบประชาธิปไตย และรัฐบาลก็ไม่ได้แสดงแนวคิด หรือนโยบายใน การพัฒนาประเทศให้เป็นการปกครองแบบประชาธิปไตยเต็มรูปแบบ

การเมืองการปกครองสิงคโปร์นั้นถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีระบบการเมืองที่ค่อนข้างมีเสถียรภาพมากเป็นลำดับต้นๆของโลกเลยทีเดียว เพราะระบบการเมืองสามารถดำเนินไปได้อย่างมีระบบระเบียบ ไม่มีการแทรกแซงจากอำนาจนอกระบบเช่นการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในหลายๆประเทศ การปกครองโดยการสืบทอดอำนาจจากการปกครองจากรุ่นสู่รุ่น ในเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลสิงคโปร์เกิดจากการที่สิงคโปร์มีรัฐบาลพรรค เดียวครองอำนาจมาเป็นเวลานานมาก ชนชั้นนำที่อยู่ในอำนาจทางการเมืองสิงคโปร์เป็นกลุ่มคนเพียงกลุ่มเดียว ในการเลือกตั้งรัฐใช้อำนาจอย่างเด็ดขาดในการควบคุม สิทธิ เสรีภาพของพลเมืองอย่างเข้มข้นการกำหนด เป้าหมาย ปรัชญา อุดมการณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมือง นายลี กวนยู นำเสนอแนวคิด ค่านิยมเอเชีย (Asian Values) หรือประชาธิปไตยวิถีทางเอเชีย กล่าวคือลืมองว่า ประชาธิปไตยแบบเสรีเป็นแนวคิดแบบตะวันตก ไม่เหมาะสมกับประเทศในเอเชีย เพราะความแตกต่างทาง สังคม วัฒนธรรม ภูมิประเทศเน้นความสำคัญของส่วนรวมมากกว่าปัจเจก แนวคิดแบบปัจเจกนิยมเป็นรากฐานและผลผลิตของประชาธิปไตยแบบตะวันตก

รัฐบาลมีมาตรการเด็ดขาดต่อพลเมืองสิงคโปร์ในห้ามจัดกิจกรรมทางการเมือง หรือ การเข้าแข่งขันทางการเมืองของฝ่ายค้าน มีการควบคุมการแสดงความคิดเห็นของประชาชน ห้ามการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองที่แตกต่างจากรัฐบาล รัฐบาลยังใช้มาตรการความรุนแรงบังคับ การใช้อำนาจในการควบคุมสื่อมวลชน รวมทั้งการใช้กฎหมายดำเนินการกับผู้ต่อต้านรัฐบาล ยกเว้นองค์กรภาคประชาชนที่รัฐบาลเป็นผู้สนับสนุน ภายหลังช่วงที่สิงคโปร์เกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจจึงมีคนจำนวนมากที่อดอัดจากการปกครองอำนาจนิยม ของรัฐบาล เกิดกระแสความไม่พอใจกับการใช้กฎหมายที่เข้มงวดในชีวิตประจำวัน ประชาชนบางกลุ่มจึงแสดงพฤติกรรมการต่อต้าน เช่น แอบถ่ายปัสสาวะใน ลิฟท์ ทิ้งก้นบูทรี ทำลายข้าวของ แนวโน้มทางการเมืองในปัจจุบันโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่มีลักษณะไร้พรมแดนทางการสื่อสาร ได้เข้ามาจำกัดการใช้อำนาจของรัฐมากขึ้นคนรุ่นใหม่มีการแสดงออกทางการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของพลเมืองสิงคโปร์นั้นจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ก้าวหน้ามากขึ้น เพราะรัฐบาลไม่สามารถจำกัดการแสดงความคิดเห็นของคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นในอดีต อีกทั้ง

รัฐยังไม่สามารถรอบงำได้อย่างง่ายดายเช่นเดิม เพราะกลไกการ วิพากษ์วิจารณ์อำนาจเผด็จการมีอำนาจมากขึ้น เป็นผลให้นายสิท กน ยู ตัดสินใจยอมลงจากตำแหน่ง แล้วสืบทอดอำนาจให้คนสนิท ดำเนินนโยบายในแนวทางสานต่อทางการเมือง คือนายโก๊ะ จัก ตง ซึ่งมีการปรับแนวคิดการจัดการมากกว่านายลี กวนยู โดยได้พยายามลดกระแสการต่อต้านความรุนแรงทางการเมือง ด้วยการจัดให้มีการสำรวจความคิดเห็น รับฟังความคิดเห็น เพิ่มอำนาจ และการมีส่วนร่วมทางการเมือง

แนวโน้มการพัฒนาในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในสาธารณรัฐสิงคโปร์

รัฐบาลปัจจุบันของสาธารณรัฐสิงคโปร์โดยนายโก๊ะ จัก ตง เพื่อพัฒนาการเมืองการปกครองได้จัดทำวิสัยทัศน์ของสาธารณรัฐสิงคโปร์ คือ “เป็นรัฐบาลแห่งความร่วมมือร่วมสร้างสรรค์ และเชื่อมความสัมพันธ์กับประชาชน” แผนแม่บทปี พ.ศ. 2554-2558 ของสิงคโปร์ คือ การเชื่อมโยงประชาชน และเพิ่มคุณค่าให้กับความเป็นอยู่ของประชาชน (Connecting People, Enriching Lives) เกี่ยวข้อง กับการสร้างสิ่งแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ นโยบายรัฐบาลที่ทำให้รัฐบาล ภาคธุรกิจเอกชน และประชาชนทำงานร่วมกันได้อย่างลงตัว ผ่านศักยภาพ ของเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ (Infocom) คือ การเปลี่ยนความมุ่งหมายจาก “รัฐบาลเพื่อคุณ (ประชาชน)” มานำเสนอเป็น “รัฐบาลกับคุณ (ประชาชน)” ในการส่งมอบการบริการภาครัฐทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีเป้าหมายในการร่วมกันอำนวยความสะดวก ให้การสนับสนุน และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาล ประชาชน และภาคธุรกิจเอกชน ยุทธศาสตร์เพื่อมุ่งสู่วิสัยทัศน์ของการบริหารภาครัฐแบบมีส่วนร่วมเพื่อประสบความสำเร็จมีดังนี้

1. ร่วมกันสร้างคุณค่าให้มากยิ่งขึ้น (Co-creating for Greater Value)
2. สร้างสัมพันธ์ให้เกิดการมีส่วนร่วม (Connecting for Active Participation)
3. กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภาครัฐบาล (Catalysing Whole-of-Government Transformation) การพัฒนาส่งเสริมประชาชนและภาคธุรกิจให้สามารถเข้าถึงการบริการภาครัฐทางออนไลน์ได้มากกว่า 1,600 บริการ และผ่านทางโทรศัพท์มือถือมากกว่า 300 บริการ นอกจากนี้การดำเนินงานอย่างต่อเนื่องในการปรับปรุงความพร้อม และคุณภาพของการบริการภาครัฐ ซึ่งเป้าหมายของ eGov2015 คือ เพิ่มขีดความสามารถให้ประชาชนและภาคธุรกิจสามารถร่วมกันสร้าง การบริการใหม่ๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์กับภาครัฐบาลในฐานะผู้ให้บริการ (Government as a Service Provider)

พัฒนาอินเทอร์เน็ตให้เป็นช่องทางสำคัญในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารและ การบริการภาครัฐ รัฐบาลมีการปรับปรุงข้อมูลข่าวสารและการบริการ อย่างต่อเนื่องในการนำเสนอผ่านทางเว็บไซต์ของรัฐบาล นอกจากนี้ยังได้มีการพัฒนาระบบการให้บริการผ่านช่องทางโทรศัพท์มือถือ และพัฒนาการให้บริการภาครัฐเข้าสู่ยุคการบริการภาครัฐ แบบเคลื่อนที่ (Mobile Government - mGov)

ด้วยความต้องการที่จะปรับปรุงการให้บริการอิเล็กทรอนิกส์รัฐบาลสิงคโปร์ได้ทำการสำรวจค้นหาการบริการอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นประโยชน์ รวมถึงการบริการอิเล็กทรอนิกส์ส่วนบุคคลทุกระดับ ดังนั้นรัฐบาลสิงคโปร์ จึงได้สร้างแผนงานการให้บริการเบ็ดเสร็จ (One-stop) ที่เชื่อถือได้ เรียกว่า “One Inbox” ในการติดต่อภาครัฐทางอิเล็กทรอนิกส์ให้กับ ปังเจกชนตามลำดับจนถึงภาคธุรกิจ

รัฐบาลการพัฒนานโยบายแผนงาน (Government as a Platform Provider)

เดิมจากจำนวนผู้ใช้เครือข่ายทางสังคม (Social Network) ที่เพิ่มขึ้น จึงเป็นเรื่องง่ายที่รัฐบาลสามารถสัมผัสกับกลุ่มปัญญาชน ได้มีการเพิ่ม รูปแบบการให้บริการภาครัฐมาเป็นเจ้าของแผนงาน แทนที่จะเป็นแค่ ผู้ให้บริการตามบทบาทหน้าที่แบบดั้งเดิม เพื่อกระตุ้นให้เกิดการร่วมกัน สร้างคุณค่าการให้บริการอิเล็กทรอนิกส์แบบใหม่ๆ ให้มากยิ่งขึ้น ตัวอย่าง เช่น สมาชิกภาครัฐสามารถเข้าถึงและดาวน์โหลดข้อมูลภาครัฐจาก www.gov.sg ในการนำไปใช้ประโยชน์ในการทำวิจัย หรือในการกระตุ้น ให้เกิดการพัฒนานวัตกรรมและส่งผลกระทบถึงการ ใช้ ด้วยความเร็วอินเทอร์เน็ตที่เร็วขึ้น และมีการใช้สมาร์ทโฟนที่เพิ่มขึ้น จึงทำให้ทุกวันนี้ชาวสิงคโปร์เข้าใช้บริการอินเทอร์เน็ตมากขึ้นเรื่อยๆ ตามทัศนคติส่วนบุคคล ประเด็นที่สนใจต่างๆ และรูปแบบสื่อกลาง ทางสังคม (Social Media) ที่เป็นที่ยอมรับกันมาก ได้แก่ เฟสบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ บล็อก และกระทู้ต่างๆ แผนแม่บท eGov2015 สร้างต่อจากแผน iGov2010 ที่พยายาม กระตุ้นให้ประชาชนตื่นตัวในความผูกพันกับกระบวนการสร้างนโยบาย ซึ่งรัฐบาลมีความมุ่งหวังในเชิงกว้างและเชิงลึกของอิเล็กทรอนิกส์ ด้านความผูกพันที่พยายามหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อที่จะได้สัมผัสกับความรู้ และข้อมูลต่างๆ ของพลเมือง

พัฒนาการให้คำปรึกษาสาธารณะ (Consulting the Public)

ในการให้คำปรึกษาสาธารณะเป็นเครื่องมือหลักที่หน่วยงานรัฐบาลใช้ ในการจัดทําพนโยบายรัฐ หรือการริเริ่มพัฒนาและวางแผน ประชาชนที่เข้าถึงการให้บริการผ่านอินเทอร์เน็ต

นั้น จะกระตุ้นให้มี การรับรู้ข่าวสารที่ทันสมัย และคำปรึกษาต่างๆ เกี่ยวกับการใช้บริการ ผ่านทางเว็บไซต์ของรัฐบาล รวมไปถึงช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) และโทรศัพท์เคลื่อนที่ด้วย ในการกระตุ้นให้เกิดการมีส่วนร่วม นั้น วิธีการง่ายๆ นั่นก็คือ การให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) ตัวอย่าง เช่น การทำโพลสั้นๆ ซึ่งคำแนะนำที่มีต่อสาขาตัวแทนรัฐบาลจะถูกนำไปปรับปรุงสู่การปฏิบัติที่ดีขึ้นในการดำเนินงานให้คำปรึกษาผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ การระดมความคิดเห็นจากสาธารณะ (Inviting Ideas from the Public) นอกจากการดำเนินการให้คำปรึกษาสาธารณะ รัฐบาลสิงคโปร์ ยังมีเครื่องมือที่เรียกว่า Crowdsourcing ที่นำมาใช้ในการสร้าง ความผูกพันกับประชาชน ก็คือ จะเปิดโอกาสให้สาธารณชนทั่วไป ได้มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็น และเริ่มดำเนินการซึ่งนำไปสู่ การพัฒนาที่ดีกว่า เครื่องมือ Crowdsourcing นี้ สามารถใช้สร้าง ความผูกพันในการปรับปรุงความสัมพันธ์ในชุมชน และยกระดับ ความน่าสนใจของเพื่อนบ้านกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาภาครัฐบาล (Catalysing Whole-of-Government Transformation)

หัวใจของการบริหารรัฐบาลแบบมีส่วนร่วม คือ ประสิทธิภาพและนวัตกรรม ในการทำงาน ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ได้รับการสนับสนุนด้านข้อมูล ข่าวสารและการสื่อสารด้านเทคโนโลยี (ICT) ซึ่งความสำเร็จควรสร้าง จากพื้นฐานที่ก่อตั้งโดยอดีต e-government ที่พยายามปฏิรูปภาครัฐ โครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสารด้านเทคโนโลยี (ICT) การบริการ และขีดความสามารถต่างๆ

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริการภาครัฐ (Transforming Public Sector Infrastructure and Services)

เพื่อก้าวให้ทันการพัฒนาของเทคโนโลยี รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกแบบ โครงสร้างพื้นฐานภาครัฐยุคต่อไปของการมีส่วนร่วมข้ามหน่วยงาน ผ่านอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงทั่วประเทศ พลังของ Cloud Computing และประสิทธิภาพพลังงานของเทคโนโลยีต่างๆ รัฐบาลสิงคโปร์ได้ลงทุน G-Cloud ในการเตรียมสภาพให้เกิด ความยืดหยุ่นและความปลอดภัยให้สภาพแวดล้อมด้านข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสารด้านเทคโนโลยี (ICT) ที่หน่วยงานภาครัฐอาจซื้อข้อมูล ทางคอมพิวเตอร์ตามความต้องการและจ่ายตามความเป็นจริง การวางแนวทางด้านข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสารด้านเทคโนโลยี (ICT) เพื่อเป้าหมายทางธุรกิจและกลยุทธ์ สำนักงานวิสาหกิจด้านสถาปัตยกรรมของรัฐบาลกลางสิงคโปร์

การพัฒนาสถานที่ทำงานและสมรรถนะภาครัฐ (Transforming Public Sector Workplace and Capabilities)

สถานที่ทำงานของภาครัฐจะถูกปฏิรูปเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม และปรับปรุงผลิตภาพ เจ้าหน้าที่รัฐมีบทบาทในการทำงานเชิงรุก ในการถ่ายทอด แบ่งปันความรู้การทำงานอย่างชาญฉลาดและ รวดเร็วข้ามหน่วยงานในการให้บริการลูกค้าที่ดีขึ้น สมรรถนะหลักที่รัฐบาลสิงคโปร์จะพัฒนาขึ้นมา คือ การวิเคราะห์ เชิงธุรกิจที่ช่วยยกระดับการปฏิบัติงานในหน่วยงาน การปรับปรุง การบริการ และการกำหนดนโยบาย เพิ่มการสนับสนุนการปฏิบัติงานด้าน Infocomm-savvy ให้มีแผนงานสำหรับปฏิบัติงานด้านข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสารด้านเทคโนโลยี (ICT) ในอนาคต ที่จะถูกพัฒนาให้เป็น กองหน้าในเครือข่ายงานรัฐบาลที่รับเอานวัตกรรมบนฐานของเทคโนโลยี ต่างๆ ทั้งสามารถวิเคราะห์กระบวนการ และการแก้ปัญหาต่างๆ โดยอัตโนมัติ

สรุป

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเป็นรูปแบบการปกครองระบอบประชาธิปไตย (Democratie)คือการปกครองประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยเป็นหลักสากลที่ได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญ และจำเป็นในสังคมประชาธิปไตย ย่อมต้องพัฒนาปรับปรุงปฏิรูปการณบริหารงานภาครัฐ(Participatory governance) ระบอบประชาธิปไตยประชาธิปไตยมิได้เป็นความเป็นเพียงระบอบการปกครองอีกต่อไปแต่เป็นดัชนีบ่งชี้วัดความเป็นอารยะของรัฐสมัยใหม่อย่างมีอาจหลักเลี้ยงผู้ปกครองในรัฐที่เป็นปฎิภักษ์ต่อระบอบประชาธิปไตยย่อมไม่ได้รับการยอมรับจากย่อมไม่ได้รับการยอมรับจากบรรดาบรรดาประเทศที่พัฒนาแล้ว และไม่ว่าระบอบดังกล่าวจะถูกมองว่าเป็นระบอบการปกครองที่มีคุณภาพดีหรือไม่เพียงใด เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเป็นระบอบการปกครองที่ทรงอิทธิพลที่สุดในโลกปัจจุบัน

สาธารณรัฐสิงคโปร์เรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนรับการพัฒนาเป็นการปกครองแบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาเดี่ยวคือมีประธานาธิบดี และนายกรัฐมนตรีการปกครองแบบสามฝ่าย (ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายตุลาการ) ถ่วงดุลอำนาจกันเช่นเดียวกับการปกครองในระบอบประชาธิปไตยทั่วไป อีกทั้งมีความชัดเจนในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตยคือมีวิสัยทัศน์ และพันธกิจ ว่าสิงคโปร์คือรัฐบาลแห่งความร่วมมือ ร่วมสร้างสรรค์ และเชื่อมความสัมพันธ์เชื่อมโยงประชาชน และเพิ่มคุณค่าให้เรื่องความเป็นอยู่ของประชาชนมีการเปลี่ยนความมุ่งหมายจาก รัฐบาลเพื่อประชาชน

มาเป็นรัฐบาลกับประชาชน มีเป้าหมายในการร่วมกันอำนวยความสะดวก สนับสนุน และเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และประชาชน สร้างคุณค่าให้กับประเทศ และประชาชนให้มากขึ้น การสร้างสิ่งแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ นโยบายรัฐบาลและภาคธุรกิจเอกชน และประชาชนทำงานร่วมกันอย่างลงตัวผ่านศักยภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารและการสนทนา และการเพิ่มบริการใหม่ๆทางอิเล็กทรอนิกส์ทั้งด้านข้อมูลข่าวสาร และบริการเช่นการบริการแบบ One-stop service ของรัฐบาลผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์และเชื่อมโยงการกิจกรรมมีส่วนร่วมทุกด้านเช่นการให้คำปรึกษาสาธารณะผ่านอินเทอร์เน็ต เปลี่ยนแปลงสถานที่ทำงานภาครัฐบาลเพื่อมีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนเจ้าหน้าที่รัฐทำงานเชิงรุก ปรับปรุงบริการพัฒนาด้านเทคโนโลยีเป็นหลักสำคัญ ข้อมูลผลจากการสำรวจจากวิกิพีเดียในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนครั้งแรกในปี ค.ศ. 2006 เป็นดัชนีที่คิดจากการประมวลผลแบบสอบถามโดยหน่วยข่าวกรองเศรษฐกิจเพื่อเปรียบเทียบความเป็นประชาธิปไตย ใน 167 จากประเทศทั่วโลก ดัชนีประชาธิปไตยมีการจัดอันดับ การมีส่วนร่วมทางการเมือง และวัฒนธรรมทางการเมืองแบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับประชาธิปไตยสมบูรณ์ ระดับประชาธิปไตยบกพร่อง ระดับกึ่งอำนาจนิยม และระดับอำนาจนิยม ข้อมูลของสาธารณรัฐสิงคโปร์พบว่าประเทศที่มีประชาธิปไตยบกพร่องในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนจากคะแนนเต็ม 10 ได้รับคะแนน 6.11 เรื่องเสรีภาพของพลเมืองได้รับคะแนน 7.35

เมื่อได้ทราบถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในสาธารณรัฐสิงคโปร์มาแล้วนั้นทำให้เกิดแนวคิดที่นำมาพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในประเทศไทยดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย รัฐบาลไทยควรปรับเปลี่ยนวิสัยทัศน์มุ่งสู่ประชาธิปไตยระดับสมบูรณ์ คือ“เป็นรัฐบาลเชื่อมความสัมพันธ์กับประชาชน เป็นรัฐบาลกับประชาชน”ปรับเปลี่ยนแผนแม่บทในการบริหารประเทศที่มีการเชื่อมโยงประชาชน และเพิ่มคุณค่าให้กับความเป็นอยู่ของประชาชน สร้างสิ่งแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ นโยบายรัฐบาลที่ทำให้รัฐบาล ภาคธุรกิจเอกชน และประชาชนทำงานร่วมกันได้อย่างลงตัว ผ่านศักยภาพ ของเทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศ (Infocom)

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ หน่วยงานภาครัฐบาลและเอกชนสนับสนุนส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน พัฒนาการส่งมอบการบริการ ภาครัฐ เอกชนผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีเป้าหมายในการร่วมกันอำนวยความสะดวก ประหยัด ลดความเสี่ยง

โรคติดต่อ ให้การสนับสนุน และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐ ประชาชน และภาคธุรกิจ เอกชนเจ้าหน้าที่รัฐทำงานเชิงรุก พัฒนาปฏิบัติงานด้านบริการเทคโนโลยีให้ครอบคลุม

3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการมีส่วนร่วมทางการเมืองของ ประชาชนในประเทศอื่นๆ เพื่อค้นหาแนวทางการพัฒนาการมีส่วนร่วมทางการเมืองเพื่อการ พัฒนาประชาธิปไตยเป็นรูปธรรมอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- ชวณ สารข่าวคำ และ อารียวรรณ อ่วมตานี. (2561). การมีส่วนร่วมทางการเมืองของ พยาบาลวิชาชีพ. *วารสารพยาบาลศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 30(1), 1-10.
- ดิน ปรัชญพทุทธิ. (2553). *รัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบเครื่องมือในการพัฒนาประเทศ*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: บ.ส.เจริญการพิมพ์ จำกัด.
- พรรณขุภา ศิริวรรณบุศย์ และคณะ. (2558). *รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบ ระบอบการเมืองการปกครอง การเลือกตั้งพรรคการเมือง และองค์กรจัดการเลือกตั้ง ของกลุ่มประเทศอาเซียน*. กรุงเทพมหานคร: บริษัทจรัสสินทวงศ์การพิมพ์จำกัด.
- สมยศ เชื้อไทย. (2551). *ความรู้กฎหมายทั่วไป คำอธิบายกฎหมายแพ่ง : หลักทั่วไป*. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- สิริพรรณ นกสวนสวัสดิ์ และ คณะ. (2554). *รายงานวิจัยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2554: การศึกษาบทบาทพรรคการเมือง และพฤติกรรมและการตัดสินใจเลือกตั้ง ของประชาชนในสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง*. ใน *รายงานวิจัยโดยคณะ รัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการ เลือกตั้ง.
- Berman Even and M. Shamsul Haque. (2015). *Asain Leadership in Policy and Governance: Public Policy and Governance Volume 24*. Waitgon, United Kingdom: Emerald Group Publishing Limited.

